

ВСЯ МОЛОДІСТЬ ПРОЙШЛА НА ЛЬОНОКОМБІНАТІ

Євгенія Антонівна Хаврук одна з перших ткаць, яка почала працювати на щойно запущеному Рівненському льонокомбінаті. Тридцять дев'ять років невтомної праці присвятила підприємству. Саме тут пройшла її молодість: закохалася, вийшла заміж, народила донечок... Всі краці подруги – це колеги, з якими вона працювала пліч-о-пліч.

Народилася Євгенія Антонівна в селі Моквин, що на Костопільщині. Батьківський будинок розташовувався недалеко від залізничної дороги, що проходила через село: дівчина з дитинства засинала й прокидалася під стукіт коліс потягів. В сім'ї було четверо дітей. Батьком працював на залізниці – машиністом водокачки, а мати займалася домашнім господарством та вихованням дітей. Ще в дитинстві Женя, спостерігаючи за потягами, мріяла пов'язати своє майбутнє із залізницею, вона тільки не знала, чим там вона могла б займатися. Та цей ритмічний стукіт та великі кольорові вагони, що зупинялися на станції та мчали кудись вдале, зачаровували дівчину.

– В сім років я пішла до семирічної сільської школи. Для отримання повної середньої освіти довелося ходити в школу, що знаходилася за шість кілометрів від дому. Щодня пішки дванадцять кілометрів долала, оскільки транспорту не було. О дев'ятій починалися заняття в школі, тож о п'ятій ранку я була на ногах і збиралася в школу. Найважче діставатися зимою, оскільки в ті часи зими дуже сніжні були, як за ніч намете, то ранком з хати вийти не можливо. Йдеш тими сніговими заметами, провалюєшся, поки прийдеш той сніг кругом. Пізніше вже нам дали гуртожиток, а точніше – півбудинку, в одній половині якого зберігався льон, а в другій ми жили – діти яким далеко добиратися додому. Тож зимою ми тільки на вихідні йшли додому, а так весь навчальний тиждень жили в тому будинку. Приходила туди й кухарка, щоб зготувати нам їсти, звичайно, все було одноманітне, та й те добре, – ділиться спогадами своєї юності наша героїня.

– Після випуску знайшла роботу в Моквинському відділенні зв'язку, мене взяли туди телефоністкою, довго там не працювала. Від подруг дізналася, що в Рівному завершується будівництво великого текстильного підприємства. Тож я разом з ними поїхала в розвідку: можливо знайдеться й для нас якась робота. Саме в

той час проводився набір у Технічне училище № 17. Приймали за атестатом зі школи, вчилася я добре, то ж з цим не мало виникнути проблем. А ось із вибором спеціальності постало питання... Яку ж вибрати... Читаючи перелік професій яким навчали в училищі в моїй пам'яті зринув спогад із дитинства, коли шкільна подруга запросила до себе в гості, щоб подивитися, як її бабуся ткала рядна. Я заворожено споглядала за цим процесом, так мені сподобалося. Тож відшукавши в списку професію ткалі, саме її й вказала у заяві на вступ. Із жовтня 1962 року я вступила в ряди студентів училища.

Навчання тривало рік, після випуску отримала направлення на роботу. В недавню запусшений корпус технічних тканин Льонокомбінату в ткацький цех – ткалею. Цех ще був не повністю укомплектований, фабрикою керував директор Іван Федорович Толкачов. Перша тканина, яку я ткала – це мішковина. Пізніше цех поповнився верстатами для виготовлення брезентового полотна. Відібрали найкращих ткачів, створили бригаду на брезентові верстати, мене теж запросили. Очолив її помічник майстра Олександр Васильович Трубин, який прибув на комбінат із Утаєво Псковської області. Прекрасний спеціаліст та чудова людина, завдяки його вмілим рукам та працьовитості наших дівчат – бригада стала передовою. Фотографія бригади навіть прикрасила головну сторінку журналу «Радянські профсоюзи», – захоплено розповідає Євгенія Антонівна про роботу на Льонокомбінаті.

– У 1966 році в зв'язку з погіршенням здоров'я мене перевели контролером якості в браковку фабрики побутових тканин, яка зовсім недавно почала працювати. Микола Мусійович Цілик був директором цієї фабрики – талановитий організатор і хороший керівник. Оскільки я любила свою професію, то незабаром перейшла в ткацький цех, потрапила в бригаду, де помічником майстра був Олексій Степанович Бондарчук. Прекрасна людина й висококваліфікований

спеціаліст. Обслуговувала чотири каретних верстати, на яких виготовлялися звичайні простирадла, з невеликим візерунком. Потім з каретних я перейшла на гладдеві верстати. Передовики: Марія Дорошко, Мілентина Бондарева, Людмила Дацюк, Галина Авраменко та інші, звичайно, обслуговували більше.

За роки роботи на комбінаті здружилися з багатьма дівчатами, які стали не тільки колегами а й хорошими подругами: Галина Велька, Раїса Маруняк, Марія Баланчук, Ганна Дідик, Софія Смоляр. Із Софією Василівною ми й до сьогодні спілкуємося.

У 1968 році мене перевели інструктором виробничого навчання в ткацькому цеху. Працювала я з дівчатами, що приходили на практику з училища. В цеху на робочих місцях, в перші дні практики студенток ставили до кваліфікованих працівників, я ж спостерігала, як студентки виконують робочі прийоми. Якщо прийоми виконувалися неправильно, а тут же мала показати як це робиться. А також слідувала за дотриманням правил техніки безпеки, перед тим як студентки заходили в цех, спочатку проводила інструктаж. Всіх оглядала: форма, щоб волосся заховане було під хустинку, ніяких прикрас і тільки після того як всіх перевірила допускала в цех. Не всі залишалися, оскільки робота ткалі вимагає уважності та витримки. У 1978 році закінчила заочно Текстильний технікум за спеціальністю «технік-технолог».

Займалася і художньою самодіяльністю – співала в хорі, а також виконувала роль конференсьє. В кожному цеху був свій хор, ми навіть неодноразово їздили виступати. Разом з подругами відвідували різні тематичні вечори, що проводилися від комбінату, а також ходили в кіно й танці.

Так на концерті в честь другої річниці запуску комбінату, що проходив у Миському будинку культури, познайомилася зі своїм майбутнім чоловіком Анатолієм Олексійовичем. Його туди запросили друзі, що працювали на Льонокомбінаті. Вподобали ми одне одного й згодом побрали-

ся. Народилися донечки старша Оксана й молодша Тетяна. Прожили ми з чоловіком тридцять років, на превеликий жаль він відійшов у небуття, ось уже двадцять років як його не має з нами – зі сльозами на очах пригадує ті трагічні події пані Євгенія. – В той момент я була така засмучена, розгублена, та разом з донечками намагалися не падати духом. Було не легко та вірили в краще й рухалися вперед. Нині Оксана – дитячий лікар-кардіолог, Таня – вчитель української мови та літератури. Маю п'ятеро онуків та ось вже й правнучка є. Внучка Аня разом з правнучкою живуть зі мною. Допмагаю їм трішки в міру своїх сил, щось приготую. Вдячна Богові за все своє життя, що я ще в силах хоч якусь поміч дати моїм дітям.

Ні про що не шкодую й вдячна долі, що все саме так склалося, праця важка, але я любила свою роботу. Присвоїли звання «Ветеран комбінату», а також у 1990 році нагородили медаллю «Ветеран праці». У 2002 році звільнилася з комбінату в зв'язку з виходом на пенсію. Мені часто сниться наш комбінат, яким він був, цех в якому пройшло все моє життя. Велика вдячність Олегу Червонцю, що відродив текстильне виробництво, що комбінат продовжує працювати.

Надія РОМАНЧУК

31 липня Євгенія Антонівна святкує ювілей. Тож редакція тижневика «Льонокомбінат» та Громадська організація «Громадянський рух «Льонокомбінат» бажає ювілярці міцного здоров'я, щастя, благополуччя, подальших успіхів у будь-яких починаннях, щоденних справах, сміливих планах та сподіваннях. Хай Вас підтримують та надихають рідні люди, минають негразди та непорозуміння. Хай доля збагачує життєвою мудрістю, енергією, натхненням та радістю сьогодення.

*Журавлиним ключем відлітають літа,
Сивина посріблила вже скроні.
Тільки в серці у Вас та ж струна золота,
Те ж тепло негасиме в долонях.
Хай калиновий куц зацвіте у дворі,
Солов'ї защебечуть грайливо,
Хай ще довго Вам сяє сонце вгорі,
А життя буде щедро щасливим!*